

[Hanne Severinsen]

gen omklamring og for meget rend af behandle, som klientgør familierne. Det er denne klientgørelse, som jeg tror vi skal passe umådelig meget på, og som vi nok har haft en tendens til, netop fordi vi har de mange fine kasser og de mange fine begreber, som tingene helst skal komme ind under.

Hr. Carsten Andersen var lidt inde på spørgsmålet om, hvordan vi kan revidere vores forskellige opfattelse af det, kommunerne foretager sig. Vi er nok ofte for formelle; undertiden kan det være meget bedre at give en sum penge til et eller andet formål, der måske ikke passer så godt ind i kasserne, men som til gengæld bedre kan få lokalsamfundet til at trives.

Men som sagt, det er først og fremmest også noget med et holdningsskift, noget med at tænke utraditionelt og bruge de ressourcer, som familierne trods alt har, i stedet for at fokusere på, hvad de ikke kan, og det handler også om, at vi skal se på børns retsstilling.

Med hensyn til hele dette retlige spørgsmål vil jeg sådan set henvise til det Graversenudvalg, som er blevet nedsat. Jeg synes ikke, vi her skal foregribe det arbejde, der sker i det udvalg.

Som konklusion vil jeg sige, at der sker meget ude i kommunerne, men der må gerne ske mere, og derfor håber jeg, at Socialministeriet og også dem, som uddeler SUM-midler, og hvad der ellers er af puljer, 10-punkts-programmer osv., kommer til at fungere som det, jeg nævnte før: en idébørs, sådan at vi får ideerne og de gode eksempler spredt.

Vi har i vores samfund koncentreret os alt for meget om behandling, og vi har brug for mere kvalitative måder at lave forebyggende indsats på ude omkring i lokalsamfundet, sådan at vi får et samfund, der er mere familievenligt.

Jane Oksen (FP):

Socialministeren kom med en udmærket redegørelse for, hvilke initiativer der var sat i gang omkring fjernelse af børn, men den indeholdt ikke rigtig nogen løsninger på problemerne.

Vi er jo nok alle sammen her i Folketinget enige i, at der fjernes alt for mange børn, og diskussionerne har også gået på, om dette tal er stigende eller ej. Jeg synes, at de statistikker, der ligger, er lidt dårlige, fordi også frivillige fjernelser af børn – de er på kostskole, efterskole og den slags – indgår i disse statistikker. Der-

for synes jeg ikke, det giver et helt klart billede af, hvor mange børn der reelt fjernes.

Ministerens sagde, at 663 børn blev tvangsfjernet i 1987, men der er jo også noget, der hedder »frivillig tvangsfjernelse«.

Hovedparten af de børn fjernes selvfølgelig mod familiens vilje. Ingen mor eller far giver jo frivilligt afkald på sit barn. Der er nok ikke nogen større sorg i verden end at miste sit barn. Vi har stor medlidenhed, når børn dræbes i trafikken, mishandles til døde, misbruges seksuelt eller lider af uheldredelige sygdomme. Sympatien samler sig straks om de stakkels forældre, og der er ingen, der betvivler deres ret til at ønske straf over de skyldige.

Hvem er så de skyldige, når børn fjernes fra hjemmet? Det er vi politikere også, fordi vi har lovgivet på så mange områder, at der ikke er tid til børn, at der ikke er råd til børn, børn bliver overflødige. Vi ser, at det hovedsagelig er drenge i alderen 12–13 år, der fjernes, hovedsagelig børn af enlige mødre. Alt sammen betragter jeg som beviser på, at det er samfundet, der er noget galt med, og ikke forældrene eller børnene.

I dagspressen har vi talrige gange set beskrevet tvangsfjernelser, og jeg tror da også, journalister på den måde har fået vækket den slumrende danske befolknings og ikke mindst politikernes interesse for disse sager. Det er helt klart, at der skal gøres noget, og den bistandslov, vi har i dag, er totalt forældet på dette område, idet den ikke styrker retssikkerhed hverken for børn eller for forældre. Det er glædeligt, der er nedsat det såkaldte Graversenudvalg, og jeg synes, man meget spændt må vente på, hvad der kommer frem dér.

Inden de kommer frem med deres forslag til ny lovgivning, som jeg går ud fra dette udvalg også skal komme med, synes jeg ikke, vi her i Folketinget konkret kan tage stilling til, hvilke løsningsmodeller der kan være. Det vil være en styrkelse af retssikkerheden, men det forhindrer ikke, at børn fjernes.

Det kan også handle om, hvordan vi tilrettelægger hverdagen for børnefamilierne. Det handler ikke om, at vi skal have flere socialpædagogiske fripladser eller flere støttepædagoger eller måske, som SF mener, flere døgninstitutioner.

Det handler også om, hvordan vi bedre kan bruge de mange milliarder kroner, der bruges på fjernelse af børn. En døgninstitutionsplads